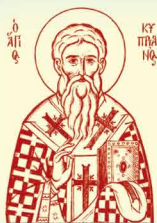

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΑΝΟΣ

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Περιεχόμενα

- Ἡ διάκρισις τῶν σοφῶν,
Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ († 2013) 113
- Ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Ξενία 115
- Περὶ Θείας Προνοίας, Ἐπ. Μαγνησίας Χρυσοστόμου († 1973) 116
- Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα περὶ Γάμου καὶ περὶ Μοναχισμοῦ 119
- Τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ 121
- Τὸ νόημα τῶν ἀνθρωποπαθῶν ἐκφράσεων τῆς Γραφῆς
«Θρόνος Θεοῦ» καὶ «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» 123
- Νουθεσία/Υπόμνησις γιὰ τοὺς Προσκυνητὲς τῆς Μονῆς μας 125
- Τὸ ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Σεβ. Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ 127
- Εἶπε Γέρον - Περὶ Ἀγνείας, Ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου 128

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Παναγία Πορταΐτισσα. Φορητὴ Εἰκόνα.

Ἔργον Ἱ. Γυναικειᾶς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς ΘΚ Βάλεα Ρόσι Ρουμανίας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

† Ἰδρυτής: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Κτήτωρ καὶ πρῶτος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς († 17/30.5.2013)

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής:
Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερὰ
Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: im@agioskyprianos.org •
Ἰστοσελίδες στὸ Διαδίκτυο: www.hsir.org καὶ www.agioskyprianos.org • Ἐκτύποισις-Βιβλιοδεσία:
«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικαὶ
εἰσφοραὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 – 133 51 ΦΥΛΗ.

Σύντομα Πατερικά Μηνύματα

Ἡ διάκρισις τῶν σοφῶν

«Τοῦτο γάρ ἐστι φιλοσοφία, ἵνα τις καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις καὶ μικροῖς, τοῖς γινομένοις παρ' αὐτοῦ, αἰεὶ νήφη»

(Ἀββᾶ Ἰσαὰκ Σύρου)

Μακαριστοῦ Μητροπολίτου
Ωρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ (†2013)

ΟΙ **ΑΓΙΟΙ** Πατέρες, ὡς ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες τῆς τέχνης τοῦ Ἄοράτου Πολέμου, μᾶς συμβουλεύουν μὲ ἰδιαίτερη ἔμφασι νὰ προσέχουμε στὰ μικρά, προκειμένου νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὰ μεγάλα.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι πρέπει νὰ μᾶς διακρίνη ἡ πνευματικὴ σοφία, ὥστε κατὰ τὴν πάλη καὶ τὴν ἀντίστασι πρὸς τὴν νοσοῦσα φύσι μας καὶ τὸν ἀνθρωποκτόνο διάβολο, νὰ μὴν εἰσερχώμεθα σὲ μεγάλους ἀγῶνες καὶ πολέμους· νὰ δείχνουμε ὑπομονὴ καὶ καρτερία στὶς μικρὲς μάχες κατὰ τῶν παθῶν, τὶς ὁποῖες διεγείρει ὁ πονηρός, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπουμε νὰ ἀνάβουν μεγάλες πυρκαγιές, οἱ ὁποῖες κατόπιν δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ σβηστοῦν.

«Ὁ ὑπὸ τῶν μικρῶν εὐχερῶς νικώμενος», λέγει ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ Ἀσκητής, «καὶ τοῖς μεγάλοις ἐξ ἀνάγκης δεδούλωται· ὁ δὲ τούτων καταφρονῶν, τοῖς

μεγάλους ἐν Κυρίῳ ἀντιστήσεται».

Στὴν περίπτωσι δηλαδὴ αὐτῆ τῶν λεγομένων μικρῶν, ἐκμεταλλεύεται ὁ σατανᾶς τὴν ἀδιαφορία καὶ ἀμέλειά μας, προκειμένου ἀπὸ ἓνα φαινομενικὰ ἀσήμαντο πρᾶγμα, ἀπὸ μία μικρὴ ἀβλεψία καὶ ὑποχώρησι, νὰ σκοτίσῃ τὸν νοῦ μας καὶ νὰ κυριεύσῃ τὴν καρδιά μας.

«Ἐοίκασι τὰ πάθη κυναρίοις, τοῖς εἰωθόσι σχολάζειν ἐν τοῖς μακελλαρίοις, ἅτινα μόνη φωνὴ ἀποδιδράσκουσιν, ἀμελούμενα δέ, ὡς λέοντες παμμεγέθεις ἐπέρχονται».

«Τὰ πάθη ὁμοιάζουν μὲ σκυλάκια, τὰ ὁποῖα συνηθίζουν νὰ συχνάζον στὰ κρεοπωλεῖα... Ὅταν τὰ φωνάξῃς, φεύγουν καὶ ἀπομακρύνονται... Ὅταν τὰ ἀμελήσῃς, πλησιάζουν καὶ ἐπιτίθενται σὰν μεγάλα λεοντάρια».

«Κυνάρια» λοιπὸν ἀρχικῶς τὰ πρῶτα κινήματα τῆς ἀμαρτίας, τὰ ὁποῖα ὅμως, ὅταν ἀμεληθοῦν, γίνονται «λέοντες παμμεγέθεις».

Αὐτή ἐπομένως εἶναι ἡ διάκρισις τῶν κατὰ Θεὸν σοφῶν, οἱ ὅποιοι ἀποδεχόμενοι ἀνεπιφυλάκτως τὴν πείρα τῶν Ἁγίων Πατέρων, διώκουν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μὲ νηπτική ἐγρήγορσι καὶ γενναῖο φρόνημα, ὄχι μόνο τὰ «κυνάρια», ἀλλὰ καὶ τοὺς «μύρμηκες» τῶν παθῶν, προτοῦ αὐτοὶ ἀνδρωθοῦν καὶ γίνουν φοβεροὶ «λέοντες»:

«Ὅθεν χρῆ τὸν ἀγωνιστὴν», μᾶς συμβουλεύει ὁ Ὅσιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητής, «τότε παλαίειν πρὸς τὰ πάθη, ὅταν ὡς μύρμηκες προσέρχωνται, δέλεαρ τὴν εὐτέλειαν προβαλλόμενα. Ἐὰν γὰρ ἐπὶ τὴν τοῦ λέοντος φθάσωσιν ἰσχὺν ἐλθεῖν, δυσκαταγώνιστα γίνεται».

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ λοιπὸν ἐπιμέλεια καὶ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ στὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ, ὥστε νὰ ἀποσοβηθοῦν τὰ μεγάλα καὶ βίαια, διότι ἂν δὲν νικηθῇ τὸ εὐτελὲς καὶ ὑποφερό, πῶς θὰ ἀντισταθοῦμε στὸ σοβαρὸ καὶ ἀφόρητο;

Ἄν ἀποδεχθῆς εὐχαρίστως τὸν ἐσωτερικὸ αὐτο-ἔπαινο καὶ αὐτοθαυμασμό, πῶς θὰ μισήσης καὶ ἐξορκίσῃς τὴν ἀνθρωπαρέσκεια ἀπὸ τὶς τιμὲς τῶν ἄλλων στὸ πρόσωπό σου;

Ἄν πεισθῆς στὸν ἐχθρό, ὁποῖος σοῦ ὑποβάλλει νὰ κοιτάξης ἐμπαθῶς ἓνα ἀπρεπὲς ἔντυπο, πῶς θὰ διώξης κατόπιν τὴν βία ἐπιθυμία νὰ περιεργασθῆς πονηρὰ τὴν σωματικότητα τοῦ

πλησίον σου ἢ καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ σου;

Ἄν ἀμελήσης τὶς διατεταγμένες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ἡμερήσιες προσευχές, πῶς θὰ ἀντιμετωπίσης τὴν ραθυμία, ἢ ὅποια σὲ ἀποτρέπει ἐπίμονα ἀπὸ τοῦ νὰ καλλιεργῆς τὴν ἀδιάλειπτη προσευχή;

Ἄν ἐπιτρέπῃς στὸν ἑαυτό σου νὰ κρίνῃ καὶ κατακρίνῃ κατὰ διάνοιαν τὸν ἀδελφό σου, πῶς θὰ κατορθώσης νὰ μὴ τὸν κατακρίνης μὲ τὰ χεῖλη ἐνώπιον μάλιστα καὶ ἄλλων;

Ἄν δὲν εἶσαι πάντοτε λιτὸς καὶ ἐγκρατῆς στὸ φαγητό, ἀλλὰ γίνεσαι δοῦλος τῆς γαστριμαργίας καὶ πολυφαγίας, λόγῳ φιλαυτίας, πῶς θὰ ἀντισταθῆς στὸ τέκνο τῆς, δηλαδὴ στὸν λέοντα τῆς πορνείας;

ΑΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΜΕ λοιπὸν τὰ μικρὰ καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ κακοῦ· ἂς μὴ δίδουμε τόπο στὸν διάβολο, ἀνοίγοντες πόρτες καὶ διόδους πρὸς τὰ μεγάλα, διότι αὐτὸς ὁ παγκάκιστος

«ἴσταται ἀεὶ ἐξεναντίας ἡμῶν (ἀπέναντί μας), περισκοπῶν διὰ ποίας ὁδοῦ τῶν αἰσθητηρίων ἡμῶν ἀνοιχθείσης ὑπὸ ἀμελείας ἐν ἡμῖν εἰσέλθῃ, καὶ ἦν ἂν κατανοήσῃ ἀφύλακτον, δι' αὐτῆς ὁ δόλιος τὰ αὐτοῦ ἐξαποστέλλει ἡμῖν· ἀλλ' ἡμεῖς ἀλλάξωμεν τοὺς μεγάλους πόνους ἐν τοῖς μικροῖς, καὶ εὐχερῶς αὐτοῦ κατισχύσωμεν».

(2005)

Ἁγία Ξενία ἡ Μεγαλομάρτυς προστάτις τῶν καρδιοπαθῶν

Ἡ Ἁγία Ξενία γεννήθηκε τὸ 291 μ.Χ. στὴν Καλαμάτα Μεσσηνίας τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ πιστοὺς γονεῖς προερχομένους ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Ἦταν μοναχοκόρη. Τὴν γαλούχησαν μὲ τὰνάματα τῆς Πίστεως.

Ἀπὸ μικρῆ ἡ Ξενία παρουσίαζε μιὰ ἰδιαιτερότητα. Ἦταν σεμνή, προσεκτικὴ, εἶχε μιὰ πρόωρη φρονιμάδα καὶ σωματικὴ ἀνάπτυξη. Ἐζήσε σὲ ἐποχὴ πού ἡ εἰδωλολατρεία κυριαρχοῦσε ἀκόμη. Τονίζεται τὸ σωματικὸ τῆς κάλλος καὶ ὄχι τυχαίως. Αὐτὴ ὅμως τὴν τόση ὀμορφιὰ δὲν τὴν χρησιμοποίησε ἀπερίσκεπτα, ὡς συνήθως, γιὰ ἱκανοποίηση τῶν σαρκικῶν παθῶν. Φρόντισε γιὰ τὸν στολισμὸ τῆς ψυχῆς, τὸ ἐσωτερικὸ κάλλος, διατηρώντας παρθενικὸ καὶ τὸ σῶμα τῆς.

Συνέβη κάποτε νὰ τὴν δεῖ ὁ Ἐπαρχὸς τῆς Καλαμάτας Δομετιανός, ὄργανο τῆς Ρωμαϊκῆς εἰδωλολατρικῆς Αυτοκρατορίας, σκληρόκαρδος, ἐγωιστῆς καὶ θηριώδης ὀπαδὸς τοῦ δωδεκάθεου. Ἐμεινε ἐκθαμβὸς ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τῆς, κυριευμένος ἀπὸ σαρκικὸ πάθος γι' αὐτήν, προκειμένου δὲ νὰ τὴν κατακτήσει, σκέφθηκε νὰ χρησιμοποίησει κάθε σατανικὸ μέσον καὶ τρόπο. Ἀρχικὰ προσπάθησε μὲ τὴν μαγικὴ τέχνη καὶ ἐπιρροή —μέσω μάγου, ἀλλὰ

ἀπέτυχε οἰκτρά, διότι μὲ τὴν δύναμη τῆς πίστεως καὶ τοῦ Σταυροῦ, ἡ Ξενία ἀχρήστευσε τὰ τεχνάσματά του.

Ἐν συνεχείᾳ, διέταξε νὰ τὴν φέρουν ἐμπρὸς του, γιὰ νὰ τὴν ἀνακρίνει, καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε: «Ὀνομάζομαι

Ξενία, εἶμαι Χριστιανή, κατὰγομαι ἀπὸ τὴν πόλη αὐτῆ». Ἀφοῦ τῆς ἔκανε τίς προτάσεις του γιὰ δῶρα, πλούτη, τιμὲς καὶ δόξες, ὥστε νὰ τὴν κερδίσει, ἐφόσον προσκυνήσει τοὺς θεοὺς του καὶ ἀφήσει τὸν Ἐσταυρωμένο, τὴν ἀπειλήσε ὅτι ἂν τυχὸν ἀρνηθεῖ τὴν περιμένουν σκληρὰ βασανιστήρια. Ἡ Ξενία ὅμως ἀπάντησε μὲ τόλμη καὶ ἥρωισμό ἀπορρίπτοντας ἐντελῶς τίς προτάσεις τοῦ

Ἄρχοντος. Τότε ἐκεῖνος ἔξαλλος ἀπὸ θυμὸ καὶ ὀργή, διέταξε νὰ τὴν κλείσουν στὴν φυλακὴ. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε ὁ ἴδιος ἐκεῖ καὶ πυρακτωμένος ἀπὸ τὸ σαρκικὸ πάθος του ἐπεχείρησε νὰ τὴν βιάσει, ὅμως ἡ Ἁγία ἀντέδρασε σθεναρὰ ἀπέναντι στὴν ἀνήθικη διαγωγὴ του. Τότε διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νὰ τὴν κρεμάσουν, νὰ τῆς κόψουν τοὺς μαστοὺς καὶ νὰ κατακαίουν τίς πληγές τῆς. Ἡ δὲ Ἁγία ὑπέμεινε ἀγόγγυστα τὸ φρικτὸ Μαρτύριο προσευχομένη, διότι νικούσε ὁ θεὸς πόνος τῆς τὴν ἀντοχὴ τῆς φύσεως. Μάλιστα, ἐμφανίστηκε Ἄγγελος Κυρίου καὶ τὴν ἐνίσχυσε στὸν

Περὶ Θείας Προνοίας*

† Ἐπισκόπου Μαγνησίας Χρυσστόμου († 1973)

ΓΕΝΙΚΗ πεποίθησις τοῦ ἀνθρώπου γένους, εἶναι ὅτι ὑπάρχει θεία Πρόνοια. Διὰ τοῦτο πᾶσαι αἰ θρησκείαι καὶ πάντες οἱ φιλόσοφοι, πλὴν τῶν ἀρχαίων Ἐπικουρείων καὶ τῶν νεωτέρων ὕλιστῶν, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἄνθρωποι πάσης ἐποχῆς πιστεύουσιν ἐνδομύχως, ὅτι ὁ Θεὸς περὶ τοῦ

κόσμου προνοεῖ. Ἀναγνωρίζουσι θεῖον δάκτυλον εἰς τὰ συμβαίοντα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν καὶ ἀνακαλύπτουσι αὐτὸν εἰς τὴν φύσιν, διότι ὁ μεταξὺ Πλάστου καὶ πλάσματος δεσμὸς πάντοτε καθίσταται ἐμφανής.

Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολυπλοκωτέρων ἱστορικῶν

ἀγῶνα της. Ὁ Δομετιανὸς ἀπορρημένος διέταξε καὶ πάλι νὰ φυλακιστεῖ.

Τὴν νύχτα ἐκεῖνη τῆς ἐμφανίστηκε ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος θεράπευσε τελείως τὶς πληγές της καὶ τὴν ἐνίσχυσε ψυχικά. Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα εἶδαν τὴν Ξενία δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Σὲ πρότασιν τοῦ τυράννου, ἡ Ἁγία δέχθηκε νὰ πάει στὸν ναὸ τῶν εἰδώλων στὴν πόλιν τῆς Καλαμάτας. Ἐκεῖ προσευχήθηκε θερμὰ στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὰ ξόανα ἔγιναν κομμάτια. Μπροστὰ στὸ θαῦμα αὐτό, ὁ Δομετιανὸς ἀντὶ νὰ συνέλθει, διέταξε πρὸς φρικτὰ βασανιστήρια. Καὶ πάλι ὅμως ὁ Κύριός μας τὴν θεράπευσε. Ἐπειτα, διέταξε νὰ τὴν δέσουν πίσω ἀπὸ ἓνα ἄλογο γιὰ νὰ τὴν κομματιάσει τρέχοντας, ὅμως τὸ ἄλογο ἄν καὶ τὸ πῆζαν, δὲν κινήθηκε παρὰ μίλησε ἀνθρώπινα καὶ ἤλεγξε τὴν βαρβαρότητα τοῦ Ἐπάρχου.

Τέλος, αὐτὸς ὁ ἄσπλαγχνος διέταξε νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν, νὰ ξεριζώσουν τὴν καρδιά της, γιὰ νὰ τοῦ τὴν προ-

σφέρουν, καὶ νὰ τεμαχίσουν καὶ κάψουν τὸ ἄψυχο σῶμα της, ὅπως καὶ ἔγινε. Ἡ Ἁγία πρὶν ἀπὸ τὴν τελείωσή της, προσευχήθηκε θερμὰ καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Θεό, ὅσοι μελετοῦν τὸ Μαρτύριό της καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειά της, νὰ λαμβάνουν βοήθεια καὶ σωτηρία ψυχῆς, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἀσθένειες, μαγεῖες, βασκανίες καὶ δαιμονικὰς ἐνέργειες. Μόλις τελείωσε, ἀκούσθηκε θεία φωνὴ σὰν βροντὴ, ἡ ὁποία βεβαίωνε ὅτι ἡ δέησή της εἰσακούσθηκε καὶ θὰ γίνῃ ὅπως ζήτησε. Ἡ Ἁγία Ξενία μαρτύρησε στὶς 3 Μαΐου τοῦ 318 σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν.

Ἐπακολούθησαν Θαύματα μὲ θεραπείες σὲ καρδιακὰ νοσήματα, ἀφοῦ ἡ Ἁγία εἶναι Προστάτις τῶν καρδιοπαθῶν. Ἀκόμη, ἔχει καὶ χάρη κατὰ τῆς μαγείας. Ἐπίσης, θεωρεῖται καὶ Προστάτις τῶν μικρῶν παιδιῶν. Παρέχει δὲ τὴν ἱαματικὴν βοήθειά της, ὅπου τὴν ἐπικαλοῦνται μὲ πίστη καὶ εὐλάβεια.

Ἁγία Μεγαλομάρτυς Ξενία, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

γεγονότων, διοράται ἐνιαῖος σκοπός, ὅστις βραδέως μὲν βαίνει καὶ δι' ἐλιγμῶν πολλῶν, πάντοτε ὁμως χωρεῖ πρὸς τὸ τέρμα αὐτοῦ ἀπαρεγκλίτως καὶ εὐσταθῶς.

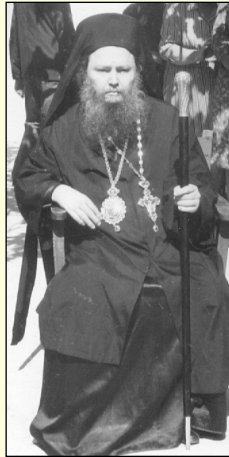
Εἶναι ἀλήθεια βεβαιωμένη, ὅτι ἐλάχιστα δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν ἱστορίαν ἐκεῖνος, ὅστις περιορίζεται εἰς ἀπλᾶς χρονολογίας καὶ εἰς τὰ μεμονωμένα ἱστορικὰ γεγονότα, ἀλλὰ δὲν εἰσδύει εἰς ἐσωτερικὴν συνάφειαν καὶ ἀλληλουχίαν αὐτῶν καὶ δὲν βλέπει τὴν Ἀνωτάτην ἠθικὴν δύναμιν, ἣτις ἀναφαίνεται πανταχοῦ καὶ διευθύνει τὰ πάντα πρὸς ὃν προωρίσθησαν σκοπόν.

Ἅλα τὰ ὄντα τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοῦ μεγίστου μέρει τοῦ ἐλαχίστου, μαρτυροῦσι λίαν εὐγλώττως, ὅτι ὑπάρχει θεία Πρόνοια, ἀπείρως ἀγαθὴ καὶ σοφὴ μεριμνῶσα περὶ πάντων, συγκρατοῦσα καὶ διοικοῦσα τὰ πάντα ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ.

Ὁ ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξιν θείας Προνοίας εἶναι παράφρων. Εἶναι ὁμοιος πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐν πλοίῳ εὐρισκόμενος καὶ τὸν κυβερνήτην διευθύνοντα τὸ πλοῖον [μὴ] βλέπων, ἰσχυρίζεται παραλογιζόμενος, ὅτι μόνον του τὸ πλοῖον εἰς τὸν πρὸν ὄν ὅρον του κατευθύνεται καὶ τῆς ὁρμῆς τῶν κυμάτων ἀνώτερον γίνεται.

Ὁ ἀρνούμενος τὴν θείαν Πρόνοιαν δὲν εἶναι μόνον μωρός· εἶναι καὶ ἀχάριστος· διότι ἐνῶ ἀπολαμβάνει

τὰ δῶρα τῆς θείας Προνοίας, ταύτην καταπολεμεῖ καὶ ἀρνεῖται. Ἄλλ' ἂν διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δὲν τιμωρεῖται, αἴτιον αὐτῇ ἢ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἢ σπλαγχνιζομένη αὐτὸν καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, παρὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους λόγους του κατ' Αὐτῆς.

Ἄν εἶναι ἀνόητον νὰ πιστεῦῃ τις, ὅτι ὁ κόσμος ἐγένετο ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἀνοητότερον νὰ πιστεῦῃ ὅτι ὁ κόσμος δύναται νὰ συντηρῆται ἄνευ κυβερνήτου καὶ προνοητοῦ· διότι καὶ αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα ἔργα εἶναι ἀδύνατον νὰ συντηρῶνται ἄνευ ἐπιβλέψεως ἀνθρωπίνης.

Ἄν πλοῖον ἄνευ κυβερνήτου οὐδ' ἐπὶ μικρὸν δύναται νὰ πλῆ ἀσφαλῶς, ὁ μέγιστος κόσμος, ὁ περιέχων τοσαῦτα σώματα ἐκ διαφόρων στοιχείων συγκείμενα, ἤθελε διαρκέσει ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἂν μὴ ἀνωτάτη δύναμις συνεῖχε, συνεκράτει καὶ διηύθυνε αὐτόν;

Καλύβην κατασκευάζει τις ἐν καιρῷ τρυγητοῦ εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ ὁ καρπὸς συναχθῆ καὶ ἐκεῖνη ἔρημος ἀφεθῆ, πέντε ἢ δέκα ἡμέραι δὲν παρέρχονται καὶ ἡ καλύβη καταπίπτει. Ἐπειτα ἡ καλύβη δὲν δύναται νὰ σταθῆ, ἂν τις περὶ αὐτῆς δὲν προνοῆ, καὶ ὁ μέγας καὶ θαυμάσιος οὗτος κόσμος ἤθελε παραμείνει σῶος ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἂν δύναμις ὑπερτάτη τοῦτον δὲν διηύθυνε καὶ συνεκράτει;

Ἀλλά, ἡμεῖς, λέγουν πολλοί, βλέπομεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πολλὰς ἀνωμαλίας καὶ παράδοξα. Σεισμοὺς καταστρεπτικούς, πλημμύρας, ἔμπρησμούς, διὰ τῶν ὁποίων δεινῶν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀφανίζονται. Ποῦ, λοιπόν, λέγουσιν, ἡ θεία Πρόνοια; Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶντες λέγομεν:

Ποσάκις αἱ ἀνωμαλῖαι αὗται καὶ αἱ συγκρούσεις τῶν στοιχείων δὲν εἶναι φαινομενικαὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ διίδωμεν τὸν σύνδεσμον τῶν ὄντων, πολλάκις δὲ καὶ ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν τοῦ σύμπαντος; Πόσα ἐξ ἀγνοίας θεωροῦμεν ἄχρηστα καὶ ἐπιβλαβῆ, ἅτινα ἡ ἐπιστήμη σὺν τῷ χρόνῳ ἀποδεικνύει σκόπιμα καὶ ἐπωφελῆ;

Καὶ πόσα εἰς τὴν συντήρησιν τοῦ σύμπαντος ἀναγκαιότατα, ἅτινα ἐνομίζομεν καταστρεπτικώτατα; Ποσάκις δὲ δι' αὐτῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀνώτερόν τι ἀγαθόν, ὅταν ὁ Θεὸς τὸν ἀμαρτήσαντα ἄνθρωπον παιδεύῃ καὶ σωφρονίζῃ δι' αὐτῶν καὶ καθιστᾷ ἄξιον τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν;

Διότι καὶ τὰ στοιχεῖα μετέρχεται πολλάκις ὁ Θεὸς πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν, ὡς μετῆλθεν ἐπὶ Νῶε τὸ ὕδωρ πρὸς καταποντισμὸν τῶν ἀσεβῶν καὶ τὸ πῦρ ἐπὶ Ἀβραάμ πρὸς ἔμπρησμὸν τῶν Σοδομιτῶν.

Ἄλλοι πάλιν λέγουν· ἀφοῦ ὁ Θεὸς περὶ πάντων προνοεῖ καὶ πατρικῶς

ἀγρυπνεῖ, πῶς εἰς ἄλλα μὲν ἐκ τῶν τέκνων τοῦ ἄφθονα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ ἔδωκεν, ἄλλα δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων ἐστέρησεν; Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο, τρανῶς τὴν θεϊαν Πρόνοιαν μαρτυρεῖ. Διότι διὰ τῆς ἀνίσου διανομῆς τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν τὸν δεσμὸν τῆς κοινωνίας θαυμασίως συνέσφιξε καὶ τὴν σωτηρίαν πάντων εὐκολώτεραν κατέστησε.

Διότι ἂν ἦσαν ὅλοι πλούσιοι, ποῖοι θὰ ἠσχολοῦντο εἰς τὰ βαρῆα ἐκεῖνα ἔργα τὰ ὁποῖα εἶναι τόσον ἀναγκαῖα; Καὶ πάλιν ἂν ἦσαν ὅλοι πτωχοὶ ποῖος θὰ ἔδιδεν ἐργασίαν εἰς αὐτούς, ποῖοι θὰ ἐνίσχουν τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ ποῖοι θὰ ἤρχοντο τῶν δυστυχῶν βοηθοί;

Ἄν δὲν ὑπῆρχον πλούσιοι ἀλλ' ὅλοι ἦσαν πτωχοί, ποῖοι θὰ ἐσώζοντο διὰ τῆς ἀγαθοεργίας; Καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον πτωχοί, ἀλλ' ὅλοι ἦσαν πλούσιοι, ποῖοι θὰ ἐσώζοντο διὰ τῶν θλίψεων καὶ τῆς ὑπομονῆς; Ὅντως θαυμαστὴ ἡ θεία Πρόνοια πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὰ πάντα, εὐτυχία καὶ δυστυχία, ἐξαρτῶνται ἐξ αὐτῆς.

Πλούτη, ἐπιστήμη, σοφία, εὐγλωττία, δύναμις, ὑγεία καὶ εἴ τι ἄλλο ἀγαθὸν ἐμπιστευθὲν εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ Πλάστου εἶναι ἱερὰ παρακαταθήκη, εἶναι δῶρα θεῖα, δοθέντα εἰς ἡμᾶς, ἵνα καλῶς διαχειρισθῶμεν αὐτά, καὶ δι' αὐτῶν ἀποκτήσωμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ.

(*) Βλ. *Ἐπισκόπου Χρυσοστόμου, 365 Ψυχοφελῆ Σαλπίσματα, ἔκδ. Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς «Υπαπαντῆ τοῦ Χριστοῦ», Ἐλευθερούπολις, Θεσσαλονίκη 1978, σελ. 68-74.*

Σύντομες ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα πιστῶν περὶ πνευματικῆς ζωῆς στὸν σύγχρονο κόσμο, περὶ Γάμου καὶ Οἰκογενείας καὶ περὶ Μοναχισμοῦ

– Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δέχεται πανταχόθεν ἐπιθέσεις τοῦ ὄλο καὶ περισσότερο ἐκπεσόντος κόσμου· ἐντὸς τῶν συνθηκῶν αὐτῶν πῶς δύναται κανεὶς νὰ δημιουργήσῃ οἰκογένεια, νὰ μεγαλώσῃ παιδιὰ -καὶ τὸ κυριώτερο- πῶς νὰ σωθῇ;

Οἱ ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ διαβόλου καὶ γενικὰ τοῦ ἐκπεσμένου καὶ μακρὰν τοῦ Θεοῦ εὐρισκομένου κόσμου εἶναι ὄντως ἰδιαίτερα ἰσχυρὲς στὴν ἐποχὴ μας. Ὅμως, ὅπου ἡ ἁμαρτία πλεονάζει, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ παρέχεται ἐπίσης μὲ ἀφθονία στοὺς πιστοὺς ἀγωνιστὲς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Πρὸς τοῦτο, χρειάζεται δυνατὴ πίστις, ἐπίγνωσις ὅτι ἄνευ τοῦ Θεοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ποιήσουμε τὸ ἀγαθό, συνεχὲς ἐκζήτησις τοῦ θείου ἐλέους μέσῳ τῆς ἀδιαλείπτου-νοερᾶς προσευχῆς, σταθερὸ καθημερινὸ πρόγραμμα ἀναγνώσεως τῶν θείων Γραφῶν καὶ τῶν ψυχοφελῶν βιβλίων, πρόγραμμα ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ἡμερησίως, καλλιέργεια καὶ βίωσις πνεύματος μετανοίας, καθοδήγησις ἀπὸ καλὸ καὶ ἔμπειρο Πνευματικὸ πατέρα, ἀγώνας ἀποκοπῆς τῶν ἁμαρτωλῶν παθῶν καὶ ἐπιτελέσεως τῶν ἀρετῶν μὲ συνέπεια, συχνὴ συμμετοχὴ στὴν Θεία Εὐχαριστία,

καὶ γενικὰ ζωὴ χαρακτηρισμένη μὲ ἐλπίδα, συγχωρητικότητα, ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη.

Ἄν ἕνας ἄνδρας ἢ μία γυναῖκα αἰσθάνονται ἰσχυρὴ μέσα τους τὴν κλῆσι καὶ ἀνάγκη γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν, τότε στρέφονται σὲ ἀναζήτησι ὁμόφρονος συντρόφου, μὲ κοινὲς ἀρχὲς πίστεως καὶ ζωῆς, μὲ κοινὴ κοσμοθεωρία, μὲ ἐπικοινωνία καὶ ἔνωσι καρδιακὴ, μὲ θυσιαστικὴ ἀγάπη καὶ ὄχι ἀπλῶς συναισθηματικὸ ἔρωτα (ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ βεβαίως καὶ αὐτός), γιὰ νὰ συναρμοσθοῦν στὴν κοινωνία τοῦ εὐλογημένου γάμου, πρὸς τελείωσι στὴν ἀρετὴ καὶ δημιουργία ἀπογόνων, δηλαδὴ ὑποψηφίων Ἁγίων. Οἱ γονεῖς ἔχουν εὐθύνη νὰ ἀναθρέψουν τὰ τέκνα τους «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» μὲ τοὺς λόγους καὶ κυρίως μὲ τὸ παράδειγμά τους. Στὰ παιδιὰ πρέπει νὰ ἐδραιωθῇ ἡ ἀρετὴ στὴν ψυχὴ τους καὶ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ βλαβερὰ καὶ πονηρὰ συνήθειες καὶ ἀντιλήψεις ποὺ θὰ τὰ καταστρέψουν.

Ἄν ὅλα αὐτὰ λαμβάνουν χώραν ἐντὸς τῆς μυστηριακῆς ἀτμόσφαιρας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, τότε εἶναι κατορθωτὰ καὶ ἐπιφέρουν σωτήρια ἀποτελέσματα.

– Μέσα σὴν ταραγμένη θάλασσα τῆς σημερινῆς ζωῆς ὑπάρχουν μερικοί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελαν νὰ σωθοῦν στὸν Μοναχισμό· τι ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ προσέχουν αὐτοὶ προκειμένου νὰ λάβουν μία τέτοια ἀπόφασι;

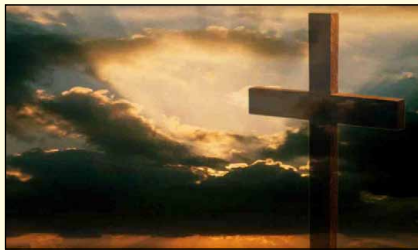
Ὁ Μοναχισμὸς ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη κλῆσι καὶ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ μέρους του ὁ ἄνθρωπος ἀνταποκρίνεται στὸ Πῦρ τῆς Χάριτος, τὸ ὁποῖο αἰσθάνεται νὰ ἀνάπτη μέσα του καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ σὴν ὁδὸ τῆς πλήρους ἀφιέρωσης στὸν Θεό.

Ὅμως, ὅσο εὐλογημένη εἶναι ἡ Μοναχικὴ ζωὴ, ὡς μία ζωὴ πλήρους εὐαγγελικῆς ἀκριβείας μὲ ἀπερίσπαστη δοξολογία καὶ ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, ὡς μία ἀγγελικὴ κατάστασις καὶ πρόγευσις τῶν ἐσχάτων, ἄλλο τόσο εὐαίσθητη καὶ ἐπικίνδυνη εἶναι. Ἐλλοχεύουν πολλοὶ κίνδυνοι ποὺ ἀντιστρατεύονται εἰς αὐτήν, μὲ πῶς σημαντικό τὸ **ἴδιον θέλημα**, ποὺ πρέπει νὰ κοπῆ. Χρειάζεται πρὸς τοῦτο ἀπόλυτη ὑποταγὴ/ὑπακοὴ σὲ Πνευματικὸ Πατέρα-Γέροντα, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ

τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ νὰ γίνῃ αἰσθητὴ ἡ ἐλευθερία τῆς Χάριτος. Ὁ ὑποψήφιος Μοναχὸς πρέπει νὰ ἔχῃ διάθεσι ζωῆς μονώσεως, νὰ δύναται νὰ ζήσει προσευχητικὰ ἀφοσιωμένη-συγκεντρωμένη ζωὴ, σὲ ἐγρήγορσι καὶ ἐτοιμότητα ἐπιτελέσεως τοῦ θείου θελήματος σὲ κάθε του λεπτομέρεια. Πρέπει ἡ κρᾶσις του νὰ τὸν βοηθῆ νὰ ζήσει ζωὴ ἀγνόπτου καὶ παρθενίας, καὶ νὰ μὴ δεσμευεῖται ἀπὸ τίποτε ὑλικό, νὰ διάγῃ ζωὴ πλήρους ἀκτημοσύνης καὶ πτωχείας.

Ὁ Μοναχισμὸς εἶναι εὐλογημένη ζωὴ θείας Λατρείας, ἐγκρατείας, ταπεινώσεως, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης. Εἶναι ἡ πῶς ἀνώτερη μορφή ζωῆς ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθῆ ἐπὶ τῆς γῆς, γι' αὐτὸ καὶ ἡ πῶς δύσκολη γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἰδικῶς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται γιὰ τὸν ἐγωϊσμὸ του, τὴν φιληδονία του, τὴν φιλοδοξία καὶ πλεονεξία του. Ὅμως, πάντοτε ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ σωτήρια ἀποτελέσματα ἐκεῖ ποὺ ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ στερεύει, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ συνεργασθῆ μετ' αὐτῆς.

†Ε.Γ.Κ.

Τὸ Σημεῖο τοῦ Σταυροῦ

Τὸ σύμβολο τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἦταν καὶ πάντοτε θὰ εἶναι ὁ Σταυρός, διότι ἀποτελεῖ τὸ σημεῖο τῆς ἀπολυτρώσεώς μας ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος ἦλθε στὴν γῆ νὰ πάθῃ γιὰ μᾶς καὶ σταυρώθηκε πάνω στὸν Σταυρό.

Ὁ Σταυρός τοποθετεῖται στοὺς Ναοὺς, στὸ Ἅγιο Εὐαγγέλιο, σὲ θυρεοὺς καὶ σημαῖες, στὰ μνήματα τῶν κεκοιμημένων κλπ.

Ὅταν ἐνώνουμε μαζὶ τὰ τρία δάκτυλα τῆς δεξιᾶς μας χειρός, εἶναι σὰν νὰ θέλουμε νὰ ποῦμε: «Πιστεύω σὲ Ἐνα Τριαδικό Θεό· στὸν Θεὸ Πατέρα, στὸν Θεὸ Υἱὸ καὶ στὸν Θεὸ Ἅγιο Πνεῦμα· ὄχι σὲ ἕνα Πρόσωπο, ἀλλὰ σὲ Τρία Πρόσωπα· ὄχι σὲ τρεῖς θεοὺς, ἀλλὰ σὲ Ἐνα Θεό».

Ὅταν ἐνώνουμε τὰ ἄλλα δύο δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ μας χεριοῦ κάτω στὴν παλάμη, εἶναι σὰν νὰ λέμε: «Πιστεύω, ὅτι ὁ Σωτῆρας μας Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶναι ταυτόχρονα Ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Ἀληθινὸς Ἄνθρωπος - ὁ Θεάνθρωπος - κατῆλθε στὴν γῆ γιὰ τὴν σωτηρία μας».

Καὶ ὅταν κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, λέγουμε τὴν ἀκόλουθη προσευχή: «Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν», μὲ τὴν ὁποία δηλώνουμε καθαρά, ὅτι ἀνήκουμε στὸν

Θεὸ καὶ Αὐτὸν μόνον ὑπηρετοῦμε.

Ὁ Θεὸς εἶναι πάντοτε πλησίον μας, διότι βρίσκεται παντοῦ. Πάντοτε μᾶς βλέπει, ὅπως βλέπει καὶ τὰ πάντα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προσευχῆς, εἴμαστε σὲ εἰδικὴ ἐγγύτητα μὲ τὸν Θεό: ἰστάμεθα ἐνώπιόν Του, Τοῦ ὁμιλοῦμε καὶ Αὐτὸς μᾶς ἀκούει. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὅταν προσευχόμαστε κά-
νουμε ἐπάνω μας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πιὸ συχνά, εἰδικὰ πρὶν καὶ μετὰ ἀπὸ κάθε προσευχή.

Ἐπίσης, κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ὅταν μπαίνουμε στὴν Ἐκκλησία, ὅταν πλησιάζουμε ἕνα ἱερὸ ἀντικείμενο ἢ ἀσπαζόμαστε μία εἰκόνα, καὶ πολλές φορές κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀκολουθιῶν στὸν Ναό.

Πρέπει νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ τὸ πρῶι, γιὰ νὰ λάβουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας· τὸ ἀπόγευμα, γιὰ νὰ ζητήσουμε τὴν προστασία Του κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νυκτός· καὶ σὲ ὅλες τὶς σημαντικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μας: σὲ κίνδυνο, σὲ πόνο, σὲ χαρά· πρὶν ἀπὸ κάθε σημαντικὴ δραστηριότητα, ὥστε νὰ ἐπιτελεσθῇ καλῶς· στὰ γεύματα, στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὴν εὐλογία

τοῦ Θεοῦ καὶ στὸ τέλος γιὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσουμε.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ μὲ διασύννη καὶ ἀπερισκεψία. Ὅσοι σταυροκοποῦνται βιαστικά, χωρὶς τὴν ὀφειλόμενη περίσκεψη, ἢ ὅσοι ἀπλᾶ κινοῦν τὸ χέρι τους ἀνεμίζοντας τὸ στήθος τους, μὲ τὸ μανιῶδες αὐτὸ ἀνέμυσμά τους, λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, χαροποιοῦν τοὺς δαίμονες.

Ἀντίθετα, ὅταν ὁ Σταυρὸς σχηματίζεται σωστά, μὲ πίστι καὶ εὐλάβεια, ἀποδιώκει τοὺς δαίμονες, ἡρεμεῖ τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη, ἐλκύει τὴν Θεία Χάρι καὶ μᾶς δίνει τὴν δύναμι νὰ κάνουμε τὸ καλό.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ντρεπόμαστε γιὰ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, γιὰ νὰ μὴν ντραπῆ καὶ ὁ Χριστὸς μας γιὰ μᾶς.

Οἱ Χριστιανοὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν μᾶς διαβεβαιώνουν, καὶ μάλιστα οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων, ὅτι ἔχουμε στὴν διάθεσί μας ἓνα πολὺ ἰσχυρὸ ὄπλο: τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Γι' αὐτό, εἶναι πολὺ λυπηρὸ ὅτι δὲν κάνουμε καλύτερη χρῆσι αὐτοῦ στὰ χρόνια μας. Ποτὲ ἄλλοτε ὁ κόσμος δὲν παρέτασσε ἐνώπιον τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ τόσο πολλοὺς καὶ πονηροὺς ἐχθροὺς, ὅσους στίς ἡμέρες μας, πού νὰ ἐπιτίθενται ἀπὸ κάθε πλευρά, ὄχι μόνον μὲ ξίφος καὶ πῦρ, ἀλλὰ μὲ ψευδεῖς φιλοσοφίες, μὲ τὴν διανοητικὴ ὑπερηφάνεια, μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἀδιαφορία, μὲ

τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, μὲ τὰ πάθη τῆς σαρκός. Εἶναι πιὸ δύσκολο γιὰ μᾶς σήμερα νὰ νικήσουμε αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς μας, ἀπ' ὅτι ἦταν γιὰ τοὺς πρώτους Χριστιανοὺς νὰ κερδίσουν τὴν δόξα τῶν Μαρτύρων σὲ μία στιγμαία πάλη στὸ ἀμφιθέατρο.

Ἄν λοιπὸν γιὰ τοὺς πρώτους Χριστιανοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προετοιμασθῆ στὸ σχολεῖο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἀμέσων Διαδόχων τους, ἢ συνεχῆς χρῆσι τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ ἦταν τόσο ἀναγκαῖα, δὲν εἶναι ἀπαραίτητη καὶ γιὰ μᾶς ἐπίσης; Ἄς ἀκολουθήσουμε λοιπὸν τὴν εὐλαβῆ συνήθεια τῶν Πατέρων ἡμῶν στὴν Πίστι καὶ ἄς κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ πιὸ συχνὰ καὶ πιὸ προσεκτικά!

(Μετάφρασις ἀπὸ σχετικὸ κατηχητικὸ κείμενο στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα)

Τὸ νόημα τῶν ἀνθρωποπαθῶν ἐκφράσεων τῆς Γραφῆς «Θρόνος Θεοῦ» καὶ «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ»*

«Τὴν ἀναρχον καὶ προαιώνιον Δόξαν»

ΟΙ ΑΝΑΦΟΡΕΣ τῶν Ἱερῶν Κειμένων στὸν «θρόνον τοῦ Θεοῦ», ὡς καὶ ὁ λόγος περὶ τῶν «δεξιῶν τοῦ Θεοῦ», πρέπει νὰ νοοῦνται θεοπρεπῶς καὶ ὄχι ἀνθρωποπρεπῶς: «συγκαταβάσεως ῥήματα εἶναι τὰ λόγια ταῦτα»¹, διότι ὁ Θεὸς βεβαίως οὔτε καθέζεται, ὥστε νὰ ἔχη «θρόνον», «οὔτε ἐν τόπῳ εἶναι, ἵνα ἔχη “δεξιά”»¹ ἢ «ἀριστερά». «ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ, ἀσώματος ὢν, οὐκ ἔχει δεξιά καὶ ἀριστερά, τῶν σωμάτων γὰρ ταῦτα»², «ἐπὶ [δὲ] τῆς ἀσωμάτου οὐσίας, οὐ δυνατόν νοεῖσθαι δεξιὸν ἢ ἀριστερόν»³.

«Εἰδέναι χρῆ», λέγει ὁ Ἱερὸς Δαμασκηνός, ὅτι «ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ», «πάντα τὰ σωματικῶς εἰρημένα ἐπὶ Θεοῦ, κεκρυσμένην ἔχει τινὰ ἔννοιαν, ἐκ τῶν καθ’ ἡμᾶς τὰ ὑπὲρ

ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσιν»: «ὅσα τοίνυν περὶ Θεοῦ σωματικώτερον εἴρηται, συμβολικῶς ἐστὶ λελεγμένα· ἔχει δὲ ὑψηλοτέραν διάνοιαν· ἀπλοῦν γὰρ τὸ θεῖον καὶ ἀσχημάτιστον· καὶ λέγονται «σωματικῶς», διότι ὡς ἄνθρωποι «τὰς θείας, καὶ ὑψηλάς, καὶ ἀύλους τῆς θεότητος, ἐνεργείας νοεῖν ἢ λέγειν ἀδύνατον», παρὰ μόνον ἂν χρησιμοποιήσωμε εἰκόνας, τύπους καὶ σύμβολα ἀπὸ τὴν κτιστὴ πραγματικότητα⁴.

Ὁ «θρόνος» ἀνεκάθεν ἦταν «βασιλείας σύμβολον»⁵ καὶ ἐπομένως τὴν «βασιλείαν αἰνίττεται»⁵, ἦτοι φανερώνει αἰνιγματωδῶς καὶ συμβολικῶς.

«Ὁ θρόνος Σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα»⁶· ὁ στερεὸς καὶ ἀσάλευτος εἰς τοὺς αἰῶνας «θρόνος» τοῦ Θεοῦ «ἀξιωματός ἐστιν ὄνομα»⁷ καὶ

(*) Ἀπὸ μελέτη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας τοῦ ἔτους 2005, μὲ τίτλο: «Ἡ Ἀποκάλυψις τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸν Πρωτομάρτυρα καὶ Ἀρχιδιάκονο Στέφανο», σελ. 18-23 (βλ. ὁλόκληρη στὴν Ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, κατηγορία: Θεολογία>Μελέτες> Ἑρμηνευτική).

1. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Σχόλια εἰς τὸ Ρωμ. η' 34 (μὲ ἀναφορὰ στὸν Προκόπιο τὸν Γαζαῖο), Ἑρμηνεία εἰς τὰς ἸΔ' Ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τ. Α', σελ. 100, ὑποσημ., Ἑνετίησιν 1819.
2. Ἰ. Ζιγαβηνοῦ, PG τ. 128, στλ. 1084A/Ἑρμηνεία εἰς τὸ Ψαλμ. ρθ' 1.
3. Ἰ. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, PG στλ. 125, στλ. 552D/Ἑρμηνεία εἰς τὸ Πράξ. β' 33-35.
4. Ἰ. Δαμασκηνοῦ, PG τ. 94, στλ. 841AB καὶ 844B/E.A.O.Π., Α', ια' Προβλ. Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, PG τ. 77, στλ. 1145D-1148D/Περὶ Ἁγίας Τριάδος, IB'.
5. Ἰ. Ζιγαβηνοῦ, PG τ. 128, στλ. 493C/Ἑρμηνεία εἰς τὸ Ψαλμ. μδ' 7· Ἰ. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, PG τ. 125, στλ. 200A/Ἑρμηνεία εἰς τὸ Ἑβρ. α' 8.
6. Ψαλμ. μδ' 7.
7. Μ. Βασιλείου, παρὰ Ἰ. Ζιγαβηνοῦ/Ὁσίῳ Νικοδήμῳ Ἀγιορείτῃ, Ἑρμηνεία εἰς τοὺς ΠΝ' Ψαλμοὺς τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ, σελ. 140, ὑποσημ. 3 (στὸ Ψαλμ. ρθ' 1), ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1983.

«βασιλείας γνώρισμα»⁸, δηλαδή «ὁ αἰώνιος θρόνος εἶναι Βασιλείας καὶ Δεσποτείας καὶ Θεότητος σημεῖον»⁹ καὶ δεικνύει τὴν «βασιλείαν Αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ), καὶ τὴν θεότητα»¹⁰.

Ἐπίσης, ἡ φράσις: «ἐν δεξιᾷ» ἢ «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» «τὸ ἰσότιμον δεικνύει», κατὰ τὸν Ἱερὸν Ζιγαβηρόν, «τὴν γνησιότητα, καὶ οἰκειώσιν, καὶ ὁμοτιμίαν»¹¹ καὶ εἶναι δηλωτικὴ «θεοπρεποῦς δόξης»¹² καὶ «τῆς μεγαλειότητος ἐστὶν Αὐτοῦ ἐνδεικτικόν»¹³.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου κάθου ἐκ δεξιῶν μου»¹⁴. «τὸ δεξιόν», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, «δηλοῖ τὴν πρὸς τὸ ἴσον σχέσιν», «τὸ τῆς ἀξίας ὁμότιμον», «οὐ σωματικῶς τοῦ δεξιοῦ λαμβανομένου (οὕτω γὰρ ἂν τι καὶ σκαιὸν [ἀριστερόν] ἐπὶ τοῦ Θεοῦ εἶη), ἀλλ' ἐκ τῶν τιμῶν τῆς προσεδρείας ὀνομάτων τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς περὶ τὸν Υἱὸν τιμῆς παριστῶντος τοῦ Λόγου»¹⁵. «τὸ δὲ "ἐν δεξιᾷ", καὶ "ἐν ὑψηλοῖς", ἀκούων», λέγει ὁ Ἱερὸς Δαμασκηνός, «μὴ τόπον αὐτὰς σημασίας λάμβανε»

ἀπερίγραπτον γὰρ τὸ θεῖον»¹². «οὐχ ὅτι τόπω περικλείεται ὁ Θεός, ἀλλ' ἵνα τὸ ὁμότιμον Αὐτοῦ δειχθῇ τὸ πρὸς τὸν Πατέρα»¹⁶, συμπληρώνει ὁ Ἱερὸς Θεοφύλακτος.

Ὁμολογοῦμε λοιπὸν μαζὶ μὲ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιο καὶ τὸν Ἱερὸ Δαμασκηνό, ὅτι ὁ Θεάνθρωπος μετὰ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψί Του ἐκάθησε «σωματικῶς» «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός», χωρὶς βεβαίως

νὰ ἐννοοῦμε «τοπικὴν δεξιάν τοῦ Πατρός» καὶ χωρὶς νὰ περιγράψουμε «τόπους καὶ σχήματα δόξης»: «πῶς γὰρ ὁ ἀπερίγραπτος τοπικὴν σχοιῆ δεξιάν; Δεξιὰ γὰρ καὶ ἀριστερὰ τῶν περιγεγραμμένων εἰσί», «ὁ δὲ Θεὸς ἄπλαστος καὶ ἀόριστος καὶ ἀσχημάτιστος, καὶ ἀπερίγραπτος ἐστὶ». «δεξιάν δὲ τοῦ Πατρός λέγομεν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῆς θεότητος, ἐν ἣ ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱὸς πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων, ὡς Θεός, καὶ τῷ Πατρὶ ὁμοούσιος, ἐπ' ἐσχάτων σαρκωθεὶς, καὶ σωματικῶς κάθηται, συνδοξασθείσης τῆς Σαρκὸς Αὐτοῦ»

8. Οἰκουμένιου, PG τ. 119, στλ. 288B/Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Ἑβρ. α' 8.

9. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἐρμηνεῖα εἰς τὰς ἸΔ' Ἐπιστολάς..., ἐνθ' ἄνωτ., τ. Γ', σελ. 275, εἰς τὸ Ἑβρ. α' 8.

10. Ἱ. Δαμασκηνοῦ, PG τ. 95, στλ. 933A/Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Ἑβρ. α' 8.

11. Ἱ. Ζιγαβηροῦ, PG τ. 128, στλ. 1084A/Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Ψαλμ. ρθ' 1.

12. Ἱ. Δαμασκηνοῦ, PG τ. 95, στλ. 932A/Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Ἑβρ. α' 3.

13. Ἱ. Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, PG τ. 124, στλ. 456A/Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Ρωμ. η' 34.

14. Ψαλμ. ρθ' 1. 15. Μ. Βασιλείου, PG τ. 32, στλ. 89C καὶ 93B/Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, C', §

15. Μ. Βασιλείου, στλ. 89C καὶ 93B/Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, C', § 15. • «Τὰ τιμώμενα πρόσωπα κάθονται πάντοτε δεξιὰ. Ἐνταῦθα τὸ "τίμιον ὄνομα τῆς προσεδρείας" εἶναι τὸ "κάθου ἐκ δεξιῶν μου", ἡ τιμητικὴ τοποθέτησις τοῦ Υἱοῦ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός» (Καθηγητῆς π. Θεόδωρος Ζήσης).

16. Ἱ. Θεοφύλακτου Βουλγαρίας, PG τ. 125, στλ. 196A/Ἐρμηνεῖα εἰς τὸ Ἑβρ. α' 3.

Πνευματικὴ νουθεσία - ὑπόμνησις γιὰ τοὺς Προσκυνητὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας σχετικὰ μὲ τὶς Προσευχὲς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

ΟΠΩΣ εἶναι γνωστό, κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα τελεῖται στὴν Ἱερὰ Μονή μας στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς ἡ καθιερωμένη Παράκλησις στοὺς θαυματουργοὺς Ἁγίους μας Κυπριανὸ καὶ Ἰουστίνα καὶ διαβάζονται εὐχὲς Ἐξορκισμῶν.

Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ παλαιά, διότι προσέτρεχαν ἀνέκαθεν ἐδῶ χιλιάδες συνάνθρωποί μας, ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακριά, ζητοῦντες βοήθεια στὰ προβλήματά τους, καὶ μάλιστα σὲ αὐτὰ ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν μαγεία καὶ γενικὰ μὲ τὰ ἔργα τοῦ πονηροῦ.

Τὸ ὄραμα τοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ πρώτου Καθηγουμένου τῆς Μονῆς μας μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ (†2013), ἦταν ἡ Μονή μας νὰ ἀποτελῆ ἕναν φάρο Ὁρθοδοξίας καὶ μία καταφυγὴ γιὰ τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὰ προβλήματά τους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας ἀνθρώπους,

ὥστε νὰ μετανοοῦν καὶ νὰ λαμβάνουν πνευματικὴ ἴασι, ἐνίσχυσι καὶ παρηγορία.

Καὶ αὐτὸ τὸ θεάρεστο ὄραμα βρῆκε ἐκπλήρωσι. Οἱ Ἅγιοι τῆς Μονῆς μας Κυπριανὸς καὶ Ἰουστίνα ἔγιναν ξακουστοί, διότι βοήθησαν, βοηθοῦν καὶ δὲν θὰ παύσουν νὰ βοηθοῦν τοὺς πολυπληθεῖς προσκυνητὲς τους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται ἐδῶ στὸν *Οἶκο* τους μὲ πίστι καὶ ἐλπίδα.

Οἱ Ἅγιοι μαρτύρησαν γιὰ τὸν Χριστὸ πρὶν ἀπὸ 1700 περίπου χρόνια καὶ ἔλαβαν δύναμι καὶ ἐξουσία ἐναντίον τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων καὶ τῶν πονηρῶν ἔργων τῆς μαγείας. Καὶ αὐτό, διότι ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ἦταν προηγουμένως ἀρχιμάρτυρ καὶ ὑπηρέτης τοῦ διαβόλου. Ἀπέτυχε νὰ παραπλανήσῃ τὴν Ἁγία Ἰουστίνα, τὰ ἔργα τῆς μαγείας του ἀποδείχθηκαν ἐντελῶς ἀδύναμα ἐνώπιον μιᾶς ἀληθινὰ πιστῆς

←
*προσκυνεῖται γὰρ μιᾶ προσκυνήσει μετὰ τῆς Σαρκὸς Αὐτοῦ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως*¹⁷.

Εἶναι πασιφανές, ἐν τέλει, ὅτι ἡ φράσις: «ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ» δὲν παραπέμπει σὲ τίποτε ἀπολύτως κτιστό, οὔτε βεβαίως ὑποδηλώνει τόπον ἢ κατάστασιν γιὰ τὴν ὁμόθεον Σάρκα τοῦ Σωτῆρος «ἐκτὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος», ἐφ' ὅσον — κατὰ τὴν ἐπίσημον Ὁμολογίαν Πίστεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-

σίας, ὅταν χειροτονῆται ὁ Ἀρχιερεὺς — διακηρύσσεται, ὅτι «μετὰ τὸ ἀναστῆναι» τὸν Χριστὸν «ἐκ νεκρῶν, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς· δεξιὰν δὲ τοῦ Πατρὸς λέγω, οὐ τοπικὴν, ἢ περιγραφτὴν· ἀλλὰ λέγω δεξιὰν τοῦ Θεοῦ εἶναι, τὴν ἀναρχον καὶ προαιώνιον δόξαν, ἣν ἔχων ὁ Υἱὸς πρὸ τῆς ἐνανθρωπήσεως, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ταύτην ἔσχηκε»¹⁸.

(*Συνεχίζεται*)

17. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 128, στλ. 728C/ῤήσεις καὶ ἐρμηνεῖαι παραβολῶν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, Ἑρώτησις μετ' Ἱ. Δαμασκηνοῦ, PG τ. 94, στλ. 1104BC/ Ε.Α.Ο.Π. Δ' β (σε).

18. Μέγα Εὐχολόγιον, Τάξις γινομένη ἐπὶ χειροτονία Ἐπισκόπου, Λίβελλος δευτέρου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Χριστιανῆς, καί ἔτσι μετανόησε καί ἀπαρνήθηκε τόν ἀποστάτη διάβολο, καί προσκολλήθηκε στόν Ἀληθινό Θεό, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅποιος ὄχι ἀπλά πιστεύει στόν Χριστό, ἀλλά ἐνώνεται μαζί Του μέ τὰ ἀγαθὰ ἔργα καί μέ τὰ ἅγια Μυστήρια, νικά τις παγίδες τοῦ ἐχθροῦ καί μένει στήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ὅποιος τηρεῖ ὅσο μπορεῖ πιστά τις ὑποσχέσεις καί τις δωρεές τοῦ ἁγίου Βαπτίσματός του, καί ἐπικαλεῖται τήν δύναμι καί χάρι τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιῦ Σταυροῦ, φυλάσσεται ἀπό τις πονηρίες τοῦ ἐχθροῦ καί τις καταπατεῖ.

Ὅποιος ζη μέ μετάνοια, ἐξομολογεῖται τακτικά στόν Πνευματικό του πατέρα καί μέ τήν ὁδηγία καί ἀδεία του κοινωνεῖ συχνά τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, αὐτός γίνεται ἀπρόσβλητος στά σκοτεινά ἔργα τῶν ὀργάνων τῆς κακίας.

Ὅσοι ἔπεσαν θύματα τῆς μαγείας, σέ ὅσους συνέβησαν καί συμβαίνουν στήν ζωή τους θλιβερά περιστατικά, πού δείχνουν ὅτι ἔχουν πληγῆ ἀπό τὰ βέλη τῆς μοχθηρίας τοῦ σατανᾶ καί τῶν κακῶν ἀνθρώπων, σημαίνει ὅτι ἴσως ἔμειναν ἀφύλακτοι ἀπό τήν θεία σκέπη καί βοήθεια· ὅτι, ἀπό ἀπροσεξίες τους, ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τήν Πηγῆ τῆς Ζωῆς, τόν Θεό, καί ἔδωσαν δικαίωματα στόν ἐχθρό καί ἐπίβουλο τῆς ψυχῆς τους, γιά νά τους πειράξῃ καί δοκιμάσῃ.

Ὅμως, ἄς μὴ χάνη κανεῖς τὸ θάρρος του καί ἄς μὴν ἀπελπιζώμαστε.

Οἱ προσευχῆς πού ἀναπέμπονται

ἐδῶ βοηθοῦν, ὅταν γίνονται δεκτές μέ πίστι καί συνοδεύονται στοὺς ἐνδιαφερομένους ἀπό νηστεία, ἀγαθοεργία, μετάνοια καί πνευματικό ἀγῶνα.

Ἄς δυναμώσουμε τήν πίστι μας, ἄς σπεύσουμε στήν Ἐξομολόγησι γιά νά φύγῃ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, ἄς βρούμε τήν εἰρήνη, τήν συγχωρητικότητα, τήν ἐγκράτεια, τήν ὑπομονή, τήν ταπεινώσι καί τήν ἀγάπη, καί τότε

οἱ ἐξορκιστικές εὐχῆς θά ἔχουν θετική ἐπίδρασι καί θά νιώσουμε τήν ἱαματική Χάρι τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἀγίων νά μάς πλημμυρίζῃ πλοῦσια, νά μάς ἀνακουφίξῃ καί νά μάς ἀνανεώνη.

Οἱ Ἁγιοί μας, οἱ ὁποῖοι βοηθοῦν τόσο πλῆθος συνανθρώπων μας, σίγουρα θά βοηθήσουν καί ὅσους προσέρχονται μέ κόπο καί θυσιαστικότητα, μέ τὰ αἰτήματά τους γιά βοήθεια καί θεία παρηγορία.

Τόσους ἀνθρώπους λυτρώνουν ἀπό τήν μαγεία, ἀπό τήν κατάθλιψι, ἀπό τὸ ἄγχος, ἀπό τοὺς κακοὺς καί βλαβεροὺς ἐπηρεασμούς, ἀπό διάφορες παθήσεις καί ἀπό ποικίλα πειρασμικά συμπτώματα!

Τόσα προλαβαίνουν καί τόσα δωρήματα παρέχουν μέ θαυμαστή φροντίδα καί ἀγάπη γιά τοὺς πάσχοντες!

Γι' αὐτὸ καί ὅσοι ζητοῦν ἀπό τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους γιά νά τους βοηθήσουν, δέν θά τους παραβλέψουν, οὔτε θά τους διαψεύσουν, ἀλλὰ θά γίνουν καί γι' αὐτοὺς Προστάτες καί Εὐεργέτες!

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Τὸ ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου καὶ Καθηγουμένου μας Κυπριανοῦ

ΤΗΝ Τετάρτη, 17/30.5.2018, τελέσθηκε ἡ Θεία Λειτουργία στὸν Προσκυνηματικὸ Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανό, ὁ ὁποῖος εἶχε συλλειτουργοῦς τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Γαρδικίου κ. Κλήμεντα, τὸν Ἱγούμενο τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιο, ὡς καὶ ἀρκετοὺς Κληρικοὺς τῆς τοπικῆς Μητροπόλεως.

Παρέστη συμπροσευχόμενο πλῆθος πιστῶν, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καὶ λαϊκῶν, ἐκ τῆς πνευματικῆς οἰκογενείας καὶ διαδοχῆς τοῦ μακαριστοῦ Κτήτορος, πρώτου Καθηγουμένου καὶ Ποιμενάρχου ἡμῶν κυροῦ Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη κατὰ τὴν αὐτὴ ἡμέρα πρὶν ἀπὸ μία

ἀκριβῶς πενταετία (†17/30.5.2013).

Ὁμιλία γιὰ τὴν περίστασι ἐξεφώνησε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ ὁ Θεοφ. Γαρδικίου κ. Κλήμης.

Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι τῆς Θ. Λειτουργίας, τελέσθηκε ἱερὸ Μνημόσυνο γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου πολυφιλήτου Σεβ. Πατρὸς ἡμῶν Κυπριανοῦ, στὸ ὁποῖο μαζί μὲ τὸν λοιπὸ ἱερὸ Κληρὸ συμμετείχε καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος.

Κατόπιν, τελέσθηκε Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ κεκοιμημένου Πατρὸς ἡμῶν.

Ἀκολούθησε δεξίωσις στὸ Μεγάλο Ἀρχονταρῆκι τῆς Μονῆς, ὅπου παρετέθησαν κεράσματα καὶ ἀνεπέμφθησαν εὐχές.

**ΕΪΠΕ
ΕΡΩΗ...**

Περὶ Ἀγνείας* Ἁγίου Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου

ἘΑΓΝΕΙΑ, ἥτις βδελύττεσαι τὴν τρυφήν, τὴν σπατάλην, τὴν φιλοκαλίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῶν ἐνδυμάτων! Ὡ ἀγνεία, ἥτις μισεῖς τὰ πολυτελῆ φαγητά, καὶ ἀποδιώκεις τὴν μέθην! Ὡ ἀγνεία, ἥτις χαλινώνει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μεταφέρεις ὄλον τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ σκοτός εἰς τὸ φῶς! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ταλαιπωρεῖς καὶ παιδεύεις τὸ σῶμα, καὶ ἐγείρεις τὴν ψυχὴν, ἵν' ἀποβλέπη εἰς τὰ οὐράνια! Ὡ ἀγνεία, ἥτις γεννᾷς τὴν ἀγάπην, καὶ εἶσαι τὸ πολίτευμα τῶν Ἀγγέλων! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ἔχεις τὴν καρδίαν καθαράν, τὸν λάρυγγα γλυκύν, καὶ τὸ πρόσωπον φαιδρόν! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ὑψώσας τὸν φιλόθεον Ἰωσήφ εἰς ξένην γῆν τόσον, ὥστε νὰ ἐξαγοράσῃ καὶ ἐκείνους, οἵτινες τὸν ἠγόρασαν! Ὡ ἀγνεία, δῶρον τοῦ Θεοῦ πλήρες χρηστότητος καὶ παιδείας καὶ γνώσεως! Ὡ ἀγνεία, ἥτις εἶσαι λιμὴν ἀκύμαντος, πλήρης εἰρήνης καὶ τάξεως! Ὡ ἀγνεία, ἥτις χαροποιεῖς τὴν καρδίαν ἐκείνου, ὅστις σὲ ἔχει, καὶ δίδεις πτερὰ εἰς τὴν ψυχὴν του διὰ νὰ πετᾷ εἰς τὰ οὐράνια! Ὡ ἀγνεία, ἥτις γεννᾷς χαρὰν πνευματικὴν, καὶ καταστρέφεις τὴν λύπην! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ἀποστρέφεται τὸ κακόν, καὶ προσκολλᾷσαι εἰς τὸ ἀγαθόν! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ἐλαττώνεις τὰ πάθη, καὶ προξενεῖς ἀπάθειαν! Ὡ ἀγνεία, ἥτις φωτίζει τοὺς δικαίους, καὶ σκοτίζει τὸν διάβολον, καὶ τρέχεις δρομέως διὰ ν' ἀπολάυσης τὸν οὐράνιον στέφανον! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ἀποδιώκεις τὴν ἀμέλειαν, καὶ προξενεῖς ὑπομονήν! Ὡ ἀγνεία, φορ-

τίον ἐλαφρόν, τὸ ὁποῖον δὲν καταποντίζεται εἰς τὰ ὕδατα, καὶ πλοῦτος αἰώνιος, κεκρυμμένος εἰς ψυχὴν ἀνθρώπου φιλοχρίστου, τὸν ὁποῖον θέλει εὔρει, ὅστις τὸν ἔχει, ἐν καιρῷ ἀνάγκης! Ὡ ἀγνεία, καλὸν

κτῆμα, τὸ ὁποῖον μῆτε ἀπὸ θηρία κατατρώγεται, μῆτε ἀπὸ τὸ πῦρ κατακαίεται! Ὡ ἀγνεία, ἥτις εἶσαι πλοῦτος, τὸν ὁποῖον ὅστις ἔχει δὲν μεταμελεῖται! Ὡ ἀγνεία, ἄμαξα πνευματικὴ, ἥτις ἀναδιβάσεις εἰς ὕψος ἐκείνον, ὅστις σὲ ἔχει! Ὡ ἀγνεία, ἥτις κατοικεῖς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν προέων καὶ ταπεινῶν, καὶ καθιστᾷς αὐτοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ἀνθεῖς ὡς ῥόδον ἀναμέσον ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ πληροῖς ὄλον τὸν οἶκον εὐωδίας! Ὡ ἀγνεία, πρόδρομε καὶ σύνοικε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ὡ ἀγνεία, ἥτις ἐξιλεώνει τὸν Θεόν, ἵνα πέμπῃ τὰς ἐπαγγελίας Του, καὶ διὰ τοῦτο εὐρίσκεις χάριν εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους!

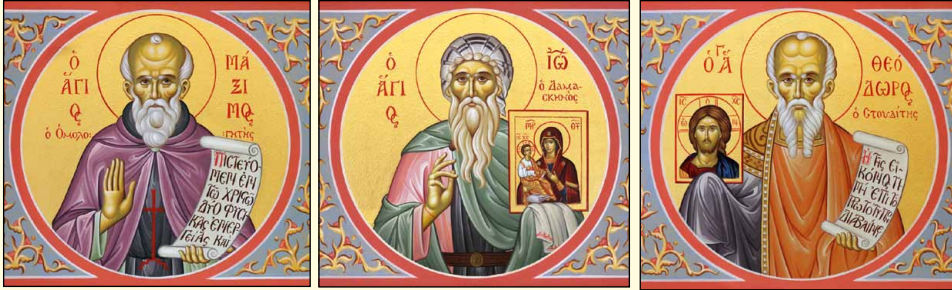
Ταύτην ἠγάπησαν οἱ Ἅγιοι. Ταύτην ἠγάπησεν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής· καὶ διότι ἠγάπησε ταύτην, ἠξιώθη νὰ πέσῃ εἰς τὸ στήθος τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης.

Ὡ ἀγνεία, ἥτις οὐχὶ μόνον προσφέρεις βραβεῖα εἰς τοὺς παρθέτους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐγγάμους.

Αὐτὴν λοιπὸν ἅς ἀγαπήσωμεν καὶ ἡμεῖς, δοῦλοι εὐλογημένοι τοῦ Σωτήρος, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, διὰ νὰ χαροποιήσωμεν τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, τὸ Ὅποῖον κατοικεῖ εἰς ἡμᾶς· ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

(*) Τὰ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου, Ἀσκητικά, εἰς τὴν καθομιλουμένην μετηνεγμένα ὑπὸ Μάρκου Δ. Σακορράφου (1864), ἀνατύπωσις ἐκδ. «Ἅγιος Νικόδημος», Ἀθῆναι, ἄ.χ., σελ. 217-218.

**Δείγματα προσφάτων ιερῶν Εικόνων
ἀπὸ τὴν ἀγιογράφησι τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας**

**Ἅγιοι Μάξιμος Ὁμολογητής, Ἰωάννης Δαμασκηνὸς
καὶ Θεόδωρος Στουδίτης.**

**Ἅγιοι νέοι Ὁμολογητὲς Ἱεράρχες Χρυσόστομος πρῶην Φλωρίνης,
Γλυκέριος Ρουμανίας καὶ Φιλάρετος Ρωσικῆς Διασπορᾶς.**

• *Τὸ ἱερὸ ἔργο τῆς ἀγιογραφίσεως συνεχίζεται στὸν μεγάλο Ναὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας καὶ ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ συνδράμουν εἰς αὐτό, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται στοὺς ὑπευθύνους Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς γιὰ συνεννόησι.*

